

L. SIMON LÁSZLÓ

Fides quaerens intellectum

1.

*Az ég előbb hajlik meg, minthogy az út
körbeölelné a folyót.*

*Megpatkolt idegek, gézbe zárt gyökerek:
kapaszkodók a parton – hazafelé.*

2.

*Gyilkosokkal álmodtam az éjjel,
hidegbe burkolózva fekszem
a tükrön, emberi hibrid: hús, vér
és fémes anyagok keveréke. Prototípus.*

3.

*Talán egy fekete lyuk,
táguló, végtelen energiamező
friss, illatos füvekkel,
fénylő búzatábla izzó gabonakörökkel.*

4.

*Az ember csak test, biorobot,
amit érzünk, a kivetített kép
csillogó implantátum a húsban,
vérekes szoftver.*

5.

*Rügyek alig látható ritmusa,
itt zöld a penész, a víz, és az ég is,
akár a sirra ültetett virág.
Nincs már tavasz, se ősz, se tél, se nyár.*

6.

*Feltekertem a folyót és az utat,
egy Földmérésű gombolyag
a kabátom belső zsebében:
testen kívüli tumor.*

7.

*Nem csak kenyérrel,
nem is édes kaláccsal.
Ki kísért a pékség cukros illatával?
Ki hív, ki csalogat a folyó partjára?*

8.

*Bartimeus, mutasd magad!
Vedd le a koszos kötést,
s tenyeredbe téve a szemgolyókat
ajánld fel gyöngyeid!*

9.

*Műszerek között fekvő
pulzáló drótpolip öleli át a testet,
csereszabatos szervek egy vödörben,
piknik a zöldellő műtőben.*

10.

*És végül megszólalnak az égi harsonák:
nem lesz új lény, s nem lesz új világ.
Elszórt fémdarabok közt bolyong az Isten,
emlékezz ember: porból vagy és porrá leszel!*

